

тата тупкаха отъ радостъ. Пролѣтъ, пролѣтъ! Старитѣ се разтичаха нагоре-надолу, весели и щастливи, смѣха се и бърборѣха и стискаха ржцетѣ си: ей, младостъта е като вино: не го гледайте че спи въ бѣчвитѣ — луда е, хора!..

Тръгнаха за цигулари. Намѣриха единъ манго, ка-
заха му: — Хайде, манго, вземай кемането, ще пра-
виме сватба!.. Манго се ухили: е, щомъ е сватба, има
жито, брашно и нѣкоя скжсана антерия. Той взе кема-
нето, метна се на магарето, помъкна и циганката съ
шаренитѣ шалвари. Клепукъ-клепукъ, тръгнаха на сватба
въ Ресенъ. Магарето върви подъ товара си, клати глава
и сякашъ дума на шосето: — Иии, хичъ не ми се върви,
пиле, не искамъ, не искамъ, пѣкъ ти си се проточило
като смокъ въ полето!.. И на манга не му се вървѣше
— пролѣтниятъ мързелъ го натискаше по раменетѣ.
Протегна се, прозина се и току се срина подъ една
круша: хърр, пуфъ!

Крушата ронѣше цвѣтове надъ него.

Пролѣтъ,

∴

Пролѣтъта мина, дойде лѣто; мина лѣто — дойде
топла есенъ. Нѣкаква майчина умора легна върху пре-
товаренитѣ съ плодъ дървета. Ябълкитѣ се зачервиха
— сочни, крѣхки, съ червени рѣзчици по коритѣ, ще се
пукнатъ отъ здраве. Крушитѣ натежаха, налѣха се, по-
жълтѣха като восъкъ и виснаха надолу — опашкитѣ
имъ едва ги одържатъ на дървото. Орѣховитѣ зелени
ризи се пукнаха узрѣли, и орѣхитѣ почнаха да капятъ
на земята. Клонитѣ на овощкитѣ тежеха отъ плодъ —
туриха имъ пѣрти и ги подпиратъ. Умора. Дърветата
сж приведени до земята и не шаватъ. Ябълкитѣ се гу-
шатъ въ листака и кротуватъ; тѣ се наливатъ съ слънце
и сокъ и тупкатъ на земята. Единъ шопаръ се мушна
подъ клонитѣ, завъртѣ опашка и лакомо захрупка. Пая-
джини се окачиха по клонитѣ. Селянитѣ хвърлятъ жито